

Arrest

nr. 106 161 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, S.B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger te zijn van Russische origine. U was woonachtig in het dorp Malovodnoe (provincie Alma-Ata). U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

Uw problemen in Kazachstan komen voort uit uw engagement voor de oppositiepartij Alga. U bent lid van deze partij.

Sinds 2010 werd u actief voor Alga. Uw engagement bestond uit deelname aan demonstraties. Tijdens deze demonstraties verspreidde u folders. Op 01/01/2011 trad u officieel in dienst bij de partij als chauffeur. U vervoerde in die hoedanigheid B.B., de organisator van demonstraties.

Op 23/02/2011 begonnen uw problemen. U nam die dag deel aan een demonstratie gericht tegen de vervroegde presidentsverkiezingen en de deelname van president Nazarbaev hieraan. Na de betoging werd u onderweg naar huis tegengehouden door de politie en in elkaar geslagen. U diende

hierna te worden gehospitaliseerd. Vanwege de feiten diende u klacht in bij de districtspolitie. Men zei u dat men de klacht zou onderzoeken.

Het volgende feit vond plaats op 09/04/2011. U nam toen deel aan een demonstratie gericht tegen de hervkiezing van president Nazarbaev. De OMON intervenieerde en u werd zwaar geslagen. U verloor het bewustzijn en werd door B.B. naar het ziekenhuis gebracht. U verbleef er tot 19/04/2011. Vanwege uw ziekenhuisopname werd u opgeroepen bij de ROVD om toelichting te geven. U bood er zich aan op 19/04/2011. Bij de ROVD werd u gezegd dat er geen zaak kon worden opgestart tegen de ordediensten omdat u had deelgenomen aan een betoging tegen president Nazarbaev.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis ontving u tevens, in de maand april, meerdere dreigtelefoons. Deze telefoons werden anoniem verricht. Men riep u hierbij op uw activiteiten voor Alga stop te zetten.

Op 01/05/2011 werd er vervolgens een poging ondernomen om uw vrouw te ontvoeren. Toen zij, samen met uw zoon, over straat liep probeerden twee mannen haar te overmeesteren en in een wagen te duwen. Voorbijgangers kwamen tussenbeide, de mannen braken hun poging af en reden weg. Uw vrouw en uw zoontje werden tijdens de actie gewond. Zij diende hierna ook medisch verzorgd te worden. Ook uw vrouw werd na haar ziekenhuisopname opgeroepen. Zij verscheen voor dezelfde onderzoeker als degene die u eerder ondervraagd had. Hij weigerde opnieuw een zaak te beginnen tegen de autoriteiten.

Op 01/06/2011 werd uw huis in brand gestoken. U zelf, uw vrouw en uw zoontje konden uit het brandend huis ontkomen. Het huis brandde volledig af. Na dit voorval huurde u elders een appartement.

Op 22/06/2011 werd u tot slot tijdens een betoging benaderd door twee personen in camouflage-uniformen. Zij namen u mee naar hun wagen en voerden u hiermee naar de bergen. Daar aangekomen werd u bedreigd en geslagen. Men zei u dat het de laatste waarschuwing was.

Enkele dagen later, op 26/06/2011 verliet u samen met uw gezin Kazachstan. Vanuit Alma-Ata vlogen jullie op Amsterdam. In Amsterdam namen jullie een tweede vlucht naar Straatsburg. In Straatsbrug werden jullie opgewacht door kennissen die jullie meenamen naar hun woning in Düsseldorf. Daar verbleven jullie tot 07/07/2011. Vanuit Düsseldorf werden jullie op 07/07/2011 naar België gebracht. Jullie vroegen hier die dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten. Deze ondermijnen uw geloofwaardigheid op beslissende wijze.

Vooraleerst werd opmerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingen en voor het Commissariaat-generaal twee verschillende reisroutes opgaf.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u op 04/07/2011 het land verlaten had. U zou vanuit Kazachstan naar de Russische Federatie gevlogen zijn. Daar aangekomen zou u met de trein naar een onbekende plaats gereisd zijn. Vervolgens zou u van hieruit in een minibus naar België gebracht zijn (DVZ-verklaring punt 35). U verklaarde daarbij aansluitend dat u uw Kazachs paspoort in Kazachstan had achtergelaten (DVZ-verklaring punt 21).

Uw vrouw, die u op uw reis vergezelde, verklaarde wat dit betreft dat zij nooit een Kazachs paspoort heeft gehad (DVZ-verklaring A.B., punt 21).

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat jullie destijds voor de Dienst Vreemdelingenzaken over jullie reisroute gelogen hadden omdat jullie vreesden te worden teruggestuurd. U verklaarde dat jullie op 26/06/2011 vanuit Alma-Ata naar Amsterdam waren gevlogen. Vanuit Amsterdam zouden jullie – via Straatsburg – naar Düsseldorf zijn gereisd waar kennissen van u woonden. Deze laatsten zouden jullie op 07/07/2011 naar België hebben gebracht (CGVS p.3-6). U legde uw paspoort, dat van uw vrouw en dat van uw zoontje voor. Uit dit paspoort blijkt dat jullie vanuit Alma-Ata naar Amsterdam reisden.

Met andere woorden, heden geeft u aan dat u in het verleden de Belgische autoriteiten heeft misleid. Een dergelijke houding strookt niet met de verplichting tot medewerking, dewelke op asielzoekers rust.

Het geeft op zijn minst aan dat uw verklaringen niet zonder meer als betrouwbaar kunnen worden beschouwd.

Uw huidige verklaringen over uw reisroute getuigen bovendien van een handelwijze die afbreuk doet aan uw vrees voor vervolging.

Uit de paspoorten die door u werden voorgelegd blijkt immers dat zij eind april 2011 werden uitgereikt. Zijnde na het begin van uw problemen en kort voor uw vertrek naar België.

Deze vaststelling ondermijnt uw vervolging.

U werd over deze paspoorten bevraagd en beweerde dat u hen via een tussenpersoon had bekomen omdat u zelf vanwege uw vervolging de paspoorten niet had kunnen aanvragen.

Deze verklaring weet echter niet te overtuigen. Zij wordt immers gecounterd door drie vaststellingen. Ten eerste verklaarde u dat de paspoorten authentiek zijn, ten tweede blijkt dat de paspoorten op uw identiteit staan en ten derde gebruikte u deze paspoorten om op legale wijze Kazachstan te verlaten. U gaf daarbij expliciet aan dat uw paspoort, op uw eigen naam, werd gecontroleerd aan de grenscontrole bij het verlaten van Kazachstan via de luchthaven van Alma-Ata (CGVS p.4, alsook getuige de uitreisstempel in het paspoort).

De laatste twee vaststellingen in het bijzonder (dat u paspoorten op uw eigen identiteit liet aanmaken en deze paspoorten vervolgens gebruikte bij de Kazachse grenscontrole) wijzen niet op vervolging of een vrees hiervoor.

Naast uw verklaringen over de reisweg, bleek dat ook uw eerdere verklaringen over uw problemen strijdig zijn met uw huidige verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Manifeste tegenstrijdigheden werd daarbij vastgesteld omtrent de gebeurtenissen begin april 2011.

Zo liet u in de voorafgaande, bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal noteren dat er op 09/04/2011 vervroegde presidentsverkiezingen plaatsvonden in Kazachstan (CGVS-vragenlijst dd.07.07.2011, p.3). Op de dag van de verkiezingen zelf vond er een manifestatie plaats waaraan u deelnam. U zou hierbij, na tussenkomst van OMON, zwaargewond zijn geraakt.

Welnu heden beweert u, in overeenstemming met de realiteit, dat de presidentsverkiezingen op 03/04/2011 hadden plaatsgevonden. De manifestatie, waarbij u gewond zou zijn geraakt, plaatste u vervolgens zes dagen later, op 09/04/2011 (CGVS p.9,11).

U werd met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd en ontkende dat u eerder dergelijke verklaringen had afgelegd. Dit blijkt echter niet uit de vragenlijst, die bovendien door u ondertekend werd als zijnde waarheidsgetrouw.

Daarnaast werd vastgesteld dat u in de vragenlijst geen melding maakte van de feiten van februari 2011, zijnde uw deelname aan een betoging die het begin van uw problemen betekende. U liet uw probleemrelaas integendeel aanvangen met de hierboven beschreven feiten van begin april 2011.

Verder meldde u wel alle andere incidenten in de vragenlijst. U werd hierop gewezen en beweerde dat het invullen van de vragenlijst snel gebeurde en, naar u werd gezegd, het niet nodig was alle problemen te vermelden (CGVS p.12-13).

Nu, aangezien deze vragenlijst de belangrijkste feiten dient te bevatten, zij het dan bondig, kan deze verklaring niet weerhouden worden.

Hieraan moet worden toegevoegd dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal deze gebeurtenis aanvankelijk - en tot tweemaal toe - plaatste in april in plaats van in februari (CGVS p.8-9). Ook dit draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van de feiten.

Soortgelijk werd vastgesteld dat u uw deelname aan de manifestatie van 22/6/2011 herhaaldelijk situeerde in november (CGVS p.10; 13).

Verder maakte u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal geen enkele melding dat u ook dreig telefoons had ontvangen.

In de voorbereidende vragenlijst had u laten optekenen dat u thuis dreig telefoons had gekregen na de gebeurtenissen van april 2011 en de nasleep ervan (CGVS-vragenlijst dd.07.07.2011, p.3).

Welnu, tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat er buiten de incidenten tijdens de verschillende manifestaties, de ontvoering van uw vrouw en de brandstichting van uw huis niets was gebeurd.

Er werd u daarbij specifiek gevraagd of er in de periode tussen deze feiten nog iets was gebeurd. U ontkende dit iedere keer (CGVS p.11-12).

U werd er aldus op gewezen dat u eerder ook melding had gemaakt van dreig telefoons. U verklaarde hierop dat u dit vergeten was (CGVS p.13).

Aangezien het om een feit van uw vervolging zou gaan is deze vaststelling ernstig.

Daarbij bleken uw verklaringen over de dreig telefoons, nadat u hieraan herinnerd was, strijdig met uw verklaringen in de vragenlijst. Zo beweerde u heden dat u slechts drie keer werd gebeld. U plaatste deze telefoontjes alle drie in april 2011 (CGVS p.14).

In de vragenlijst liet u daarentegen optekenen dat jullie tot jullie vertrek (eind juni 2011) nog regelmatig dreig telefoons kregen (CGVS-vragenlijst dd.07.07.2011, p.3).

Ook bij het gehoor van uw echtgenote werd een gelijkaardige tegenstrijdigheid vastgesteld.

Zo had zij eerder in de vragenlijst laten optekenen dat er dreig telefoons én dreigbrieven waren gekomen (CGVS-vragenlijst A.B. dd.07.07.2011, p.3).

Voor het Commissariaat-generaal beweerde zij vervolgens dat jullie enkel telefonisch werden bedreigd of (in uw geval) tijdens de manifestaties.

Zij werd vervolgens op haar eerdere verklaringen gewezen.

Zij ontkende deze gemaakt te hebben. (CGVS A.B. p.4). Ook dit blijkt niet uit de vragenlijst zelf, deze werd tevens door haar ondertekend als zijnde waarheidsgetrouw.

Tot slot - en aansluitend op de vaststellingen over uw handelswijze bij uw reis naar België - dient gewezen te worden op het internetprofiel van uw echtgenote bij het sociale netwerk my.mail.ru. Hierop maakt zij jullie woonplaats (Gent) bekend.

Gezien uw verklaringen ernstige problemen te hebben gekend met de Kazachse autoriteiten – u verklaarde daarbij niet te weten of u door hen gezocht wordt – lijkt een openlijke bekendmaking van uw verblijfplaats niet zonder gevaar.

Dit doet dan ook afbreuk aan uw vrees voor vervolging.

U werd hierop gewezen en beweerde niet te weten dat de Kazachse autoriteiten op die manier uw verblijfplaats konden achterhalen. Aangezien deze informatie openlijk op het internet wordt verspreid lijkt dit nochtans evident.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en dat u er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Uw paspoort, alsook het paspoort van uw echtgenote en uw zoontje N. werden hierboven reeds vermeld.

Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteakte van uw zoon N. bieden geen informatie over de problemen die u in Kazachstan zou hebben gekend.

Het Belgisch medisch attest en het verhoorblad van de politie van Assenede handelen daarbij over feiten die in België voorvielen en die los staan van uw asielrelaas (CGVS p.14; CGVS A.B. p.5).

Het attest van de partij Alga (dat u lid was en er werkte als chauffeur), uw badge van Alga, de twee convocaties, de vier medische attesten, en het attest van het ministerie van extreme situaties (over de woningbrand) zijn niet in staat uw geloofwaardigheid te herstellen.

Er dient daarbij op gewezen te worden dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in geval zij worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, A.B., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger te zijn van Russische origine. U was woonachtig in het dorp Malovodnoe. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

U verliet Kazachstan omwille van de problemen van uw echtgenoot S.B. (O.V.6.842.840).

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot S.B. (O.V.6.842.840).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten. Deze ondermijnen uw geloofwaardigheid op beslissende wijze.

Vooraleerst werd opmerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingen en voor het Commissariaat-generaal twee verschillende reisroutes opgaf. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u op 04/07/2011 het land verlaten had. U zou vanuit Kazachstan naar de Russische Federatie gevlogen zijn. Daar aangekomen zou u met de trein naar een onbekende plaats gereisd zijn. Vervolgens zou u van hieruit in een minibus naar België gebracht zijn (DVZ-verklaring punt 35). U verklaarde daarbij aansluitend dat u uw Kazachs paspoort in Kazachstan had achtergelaten (DVZ-verklaring punt 21). Uw vrouw, die u op uw reis vergezeld, verklaarde wat dit betreft dat zij nooit een Kazachs paspoort heeft gehad (DVZ-verklaring A.B., punt 21).

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat jullie destijds voor de Dienst Vreemdelingenzaken over jullie reisroute gelogen hadden omdat jullie vreesden te worden teruggestuurd. U verklaarde dat jullie op 26/06/2011 vanuit Alma-Ata naar Amsterdam waren gevlogen. Vanuit Amsterdam zouden jullie – via Straatsburg – naar Düsseldorf zijn gereisd waar kennissen van u

woonden. Deze laatsten zouden jullie op 07/07/2011 naar België hebben gebracht (CGVS p.3-6). U legde uw paspoort, dat van uw vrouw en dat van uw zoontje voor. Uit dit paspoort blijkt dat jullie vanuit Alma-Ata naar Amsterdam reisden.

Met andere woorden, heden geeft u aan dat u in het verleden de Belgische autoriteiten heeft misleid. Een dergelijke houding strookt niet met de verplichting tot medewerking, dewelke op asielzoekers rust. Het geeft op zijn minst aan dat uw verklaringen niet zonder meer als betrouwbaar kunnen worden beschouwd.

Uw huidige verklaringen over uw reisroute getuigen bovendien van een handelswijze die afbreuk doet aan uw vrees voor vervolging. Uit de paspoorten die door u werden voorgelegd blijkt immers dat zij eind april 2011 werden uitgereikt. Zijnde na het begin van uw problemen en kort voor uw vertrek naar België. Deze vaststelling ondermijnt uw vervolging. U werd over deze paspoorten bevraagd en beweerde dat u hen via een tussenpersoon had bekomen omdat u zelf vanwege uw vervolging de paspoorten niet had kunnen aanvragen. Deze verklaring weet echter niet te overtuigen. Zij wordt immers gecounterd door drie vaststellingen. Ten eerste verklaarde u dat de paspoorten authentiek zijn, ten tweede blijkt dat de paspoorten op uw identiteit staan en ten derde gebruikte u deze paspoorten om op legale wijze Kazachstan te verlaten. U gaf daarbij expliciet aan dat uw paspoort, op uw eigen naam, werd gecontroleerd aan de grenscontrole bij het verlaten van Kazachstan via de luchthaven van Alma-Ata (CGVS p.4, alsook getuige de uitreisstempel in het paspoort). De laatste twee vaststellingen in het bijzonder (dat u paspoorten op uw eigen identiteit liet aanmaken en deze paspoorten vervolgens gebruikte bij de Kazachse grenscontrole) wijzen niet op vervolging of een vrees hiervoor.

Naast uw verklaringen over de reisweg, bleek dat ook uw eerdere verklaringen over uw problemen strijdig zijn met uw huidige verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Manifeste tegenstrijdigheden werd daarbij vastgesteld omtrent de gebeurtenissen begin april 2011. Zo liet u in de voorafgaande, bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal noteren dat er op 09/04/2011 vervroegde presidentsverkiezingen plaatsvonden in Kazachstan (CGVS-vragenlijst dd.07.07.2011, p.3). Op de dag van de verkiezingen zelf vond er een manifestatie plaats waaraan u deelnam. U zou hierbij, na tussenkomst van OMON, zwaargewond zijn geraakt. Welnu heden beweert u, in overeenstemming met de realiteit, dat de presidentsverkiezingen op 03/04/2011 hadden plaatsgevonden. De manifestatie, waarbij u gewond zou zijn geraakt, plaatste u vervolgens zes dagen later, op 09/04/2011 (CGVS p.9,11). U werd met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd en ontkende dat u eerder dergelijke verklaringen had afgelegd. Dit blijkt echter niet uit de vragenlijst, die bovendien door u ondertekend werd als zijnde waarheidsgetrouw.

Daarnaast werd vastgesteld dat u in de vragenlijst geen melding maakte van de feiten van februari 2011, zijnde uw deelname aan een betoging die het begin van uw problemen betekende. U liet uw probleemrelaas integendeel aanvangen met de hierboven beschreven feiten van begin april 2011. Verder meldde u wel alle andere incidenten in de vragenlijst. U werd hierop gewezen en beweerde dat het invullen van de vragenlijst snel gebeurde en, naar u werd gezegd, het niet nodig was alle problemen te vermelden (CGVS p.12-13). Nu, aangezien deze vragenlijst de belangrijkste feiten dient te bevatten, zij het dan bondig, kan deze verklaring niet weerhouden worden. Hieraan moet worden toegevoegd dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal deze gebeurtenis aanvankelijk - en tot tweemaal toe - plaatste in april in plaats van in februari (CGVS p.8-9). Ook dit draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van de feiten.

Soortgelijk werd vastgesteld dat u uw deelname aan de manifestatie van 22/6/2011 herhaaldelijk situeerde in november (CGVS p.10; 13).

Verder maakte u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal geen enkele melding dat u ook dreigtelefoons had ontvangen. In de voorbereidende vragenlijst had u laten optekenen dat u thuis dreigtelefoons had gekregen na de gebeurtenissen van april 2011 en de nasleep ervan (CGVS-vragenlijst dd.07.07.2011, p.3). Welnu, tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat er buiten de incidenten tijdens de verschillende manifestaties, de ontvoering van uw vrouw en de brandstichting van uw huis niets was gebeurd. Er werd u daarbij specifiek gevraagd of er in de periode tussen deze feiten nog iets was gebeurd. U ontkende dit iedere keer (CGVS p.11-12). U werd er aldus op gewezen dat u eerder ook melding had gemaakt van dreigtelefoons. U verklaarde hierop dat u dit vergeten was (CGVS p.13). Aangezien het om een feit van uw vervolging zou gaan is deze vaststelling ernstig. Daarbij bleken uw verklaringen over de dreigtelefoons, nadat u hieraan herinnerd was, strijdig met uw verklaringen in de vragenlijst. Zo beweerde u heden dat u slechts drie keer werd gebeld. U plaatste deze telefoontjes alle drie in april 2011 (CGVS p.14). In de vragenlijst liet u daarentegen optekenen dat jullie tot jullie vertrek (eind juni 2011) nog regelmatig dreigtelefoons kregen (CGVS-vragenlijst dd.07.07.2011, p.3).

Ook bij het gehoor van uw echtgenote werd een gelijkaardige tegenstrijdigheid vastgesteld. Zo had zij eerder in de vragenlijst laten optekenen dat er dreigtelefoons én dreigbrieven waren gekomen (CGVS-vragenlijst A.B. dd.07.07.2011, p.3). Voor het Commissariaat-generaal beweerde zij

vervolgens dat jullie enkel telefonisch werden bedreigd of (in uw geval) tijdens de manifestaties. Zij werd vervolgens op haar eerdere verklaringen gewezen. Zij ontkende deze gemaakt te hebben. (CGVS A.B. p.4). Ook dit blijkt niet uit de vragenlijst zelf, deze werd tevens door haar ondertekend als zijnde waarheidsgetrouw.

Tot slot - en aansluitend op de vaststellingen over uw handelswijze bij uw reis naar België - dient gewezen te worden op het internetprofiel van uw echtgenote bij het sociale netwerk my.mail.ru. Hierop maakt zij jullie woonplaats (Gent) bekend. Gezien uw verklaringen ernstige problemen te hebben gekend met de Kazachse autoriteiten – u verklaarde daarbij niet te weten of u door hen gezocht wordt – lijkt een openlijke bekendmaking van uw verblijfplaats niet zonder gevaar. Dit doet dan ook afbreuk aan uw vrees voor vervolging. U werd hierop gewezen en beweerde niet te weten dat de Kazachse autoriteiten op die manier uw verblijfplaats konden achterhalen. Aangezien deze informatie openlijk op het internet wordt verspreid lijkt dit nochtans evident.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en dat u er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw paspoort, alsook het paspoort van uw echtgenote en uw zoontje N. werden hierboven reeds vermeld. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteakte van uw zoon N. bieden geen informatie over de problemen die u in Kazachstan zou hebben gekend. Het Belgisch medisch attest en het verhoorblad van de politie van Assenede handelen daarbij over feiten die in België voorvielen en die los staan van uw asielrelaas (CGVS p.14; CGVS A.B. p.5).

Het attest van de partij Alga (dat u lid was en er werkte als chauffeur), uw badge van Alga, de twee convocaties, de vier medische attesten, en het attest van het ministerie van extreme situaties (over de woningbrand) zijn niet in staat uw geloofwaardigheid te herstellen. Er dient daarbij op gewezen te worden dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in geval zij worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 5 maart 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Ze wijzen er op dat ze "vele documenten hebben voorgelegd" en dat deze (zie het verzoekschrift, p. 5) "op een laconieke manier door het Commissariaat-Generaal aan de kant (worden) geschoven". Ze benadrukken dat ze originele documenten neerleggen aangaande het lidmaatschap van verzoeker bij Alga, alsook andere originele documenten (zie p. 5) "die de verschillende elementen in hun asielrelaas staven".

Ze laten gelden dat verzoekers lidmaatschap en functie bij de politieke partij Alga niet betwist worden door de commissaris-generaal.

Ze citeren dienaangaande uit het krantenartikel "Papa Nazarbajev" van 4 april 2011, de parlementaire vraag in het Europees parlement "Aanhoudende repressie van de politieke oppositie en media in Kazachstan" van 22 februari 2012, het artikel "Inval bij oppositie Kazachstan" van 23 januari 2012 en "Freedom in the World 2013, Democratic Breakthroughs in Balance".

Volgens verzoekers gaat de beslissing (zie p. 6) "voorbij aan deze realiteit" en dreigt (zie p. 7) "verzoeker, die zich vanuit zijn politieke overtuigingen zijn wil tot verandering zijn oppositiepraktijken opnieuw zal opnemen, zich bloot te stellen aan ernstige schade".

Wat betreft hun reisroute, voeren verzoekers aan dat ze bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal daaromtrent (zie p. 7) "onmiddellijk in het reine zijn gekomen". Ze leggen hun eerdere leugenachtige verklaringen uit door te wijzen op hun vrees om teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst,

aan *“het verkeerde advies van derden”* en aan het feit dat ze voor het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“nog niet in de mogelijkheid waren geweest om een advocaat te raadplegen”*.

Verder zijn ze van mening dat de reisweg niet de kern van het asielrelaas uitmaakt.

Verzoekers stellen (zie p. 7) *“dat zij niet via de gewone procedure hun paspoort hebben bekomen, doch wel door het neertellen van steekpenningen”*; volgens hen is er in Kazachstan *“een hoge graad van corruptie”*.

Ze voeren aan dat ze meenden dat het optreden van de OMON niet officieel was, waardoor verzoeker ervan uitging (zie p. 8) *“dat er geen nationaal opsporingsbevel voor hem werd verspreid”* en ze aldus legaal uit het land konden reizen.

De tegenstrijdigheden in hun verklaringen, wijten verzoekers aan het feit dat ze bij hun verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken moe waren en *“nog niet geheel bekomen van hun vlucht”*; ze stellen dat ze zich niet hadden verwacht aan een dergelijk verhoor en dat het geen vlot gesprek was.

Ze stellen (zie p. 8) *“dat er effectief aanvullingen zijn gebeurd tijdens de gehoren bij het Commissariaat-Generaal”*. De tegenstrijdigheden zijn volgens verzoekers dan ook te wijten aan voormelde omstandigheden, eerder *“dan wel aan vertaalfouten”*.

Betreffende de weerhouden fouten aangaande de chronologie van hun relaas, wijzen verzoekers er op dat de gebeurtenissen erg ingrijpend waren en elkaar opvolgden, waardoor het moeilijk is alles chronologisch weer te geven data te preciseren. Ze wijzen er ook op dat verzoeker zich bij het maken van fouten wel gecorrigeerd heeft.

Aangaande het internetprofiel van verzoekster, laten ze gelden dat zij er niet bij heeft stilgestaan dat dit hen gevaar zou kunnen opleveren, gezien ze zich veilig voelen in België en gezien ze er niet van uit gingen dat de Kazachse autoriteiten hun vervolging hier zouden verderzetten.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A.B., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S.B., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers over hun reisroute bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo beweerde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 4 juli 2011 zijn land verlaten had, dat hij vanuit Kazachstan per vliegtuig naar de Russische Federatie gereisd was, van daar met de trein naar een onbekende plaats is gekomen en vervolgens van hieruit in een minibus naar België gebracht is (zie zijn verklaring, punt 35). Hij verklaarde tevens dat hij zijn Kazachs paspoort in Kazachstan had achtergelaten (zie zijn verklaring, punt 21) en verzoekster verklaarde aanvankelijk dat zij nooit een Kazachs paspoort heeft gehad (zie haar verklaring, punt 21).

Voor het Commissariaat-generaal verklaarden verzoekers dat ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken over hun reisroute gelogen hadden omdat ze vreesden te worden teruggestuurd.

Ze verklaarden dat ze op 26 juni 2011 vanuit Alma-Ata aan boord van een vliegtuig naar Amsterdam waren gekomen en verder via Straatsburg naar Düsseldorf zijn gereisd en dat vrienden hen op 7 juli 2011 naar België hebben gebracht (zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 3, 6).

Uit hun paspoorten blijkt dat verzoekers inderdaad vanuit Alma-Ata naar Amsterdam reisden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift op wijzen dat ze bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal *“onmiddellijk in het reine zijn gekomen”* en hun eerdere leugenachtige verklaringen wijten aan hun vrees om teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst, aan *“het verkeerde advies van derden”* en het feit dat ze voor het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“nog niet in de mogelijkheid waren geweest om een advocaat te raadplegen”*, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op juist en volledige manier aanbrengt.

De asielzoeker dient dit ook zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RVS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Op de stelling van verzoekers dat de reisweg niet de kern van het asielrelaas uitmaakt, antwoordt de Raad dat ook de geloofwaardigheid van de reisweg mag worden betrokken als element bij de beoordeling van een asielaanvraag, gezien de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De aanvankelijke bedrieglijke verklaringen van verzoekers omtrent hun reisroute doen dan ook afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid.

Verder merkt de Raad op dat uit de neergelegde paspoorten blijkt dat zij eind april 2011 door de autoriteiten werden uitgereikt, zijnde na het begin van verzoekers voorgehouden problemen en kort vóór hun vertrek naar België, wat niet bijdraagt om een vervolging of een vrees hiervoor aan te nemen.

Verzoeker verklaarde dienaangaande immers dat de paspoorten authentiek zijn, dat de paspoorten op hun echte identiteit staan en dat deze paspoorten gebruikt werden om op legale wijze Kazachstan te verlaten.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift uitleggen *“dat zij niet via de gewone procedure hun paspoort hebben bekomen, doch wel door het neertellen van steekpenningen”* en dat er in Kazachstan *“een hoge graad van corruptie”* is, antwoordt de Raad dat verzoeker expliciet verklaarde dat zijn paspoort -op zijn eigen naam en identiteit- werd gecontroleerd aan de grenscontrole bij het verlaten van Kazachstan via de luchthaven van Alma-Ata (zie het verhoorverslag, p. 4), wat tevens blijkt uit de uitreisstempel in het paspoort.

Hun stelling dat verzoeker meende dat de vervolging door de OMON niet officieel was, waardoor hij ervan uitging *“dat er geen nationaal opsporingsbevel voor hem werd verspreid”* en ze aldus legaal het land uit konden reizen, is slechts een post-factum bewering die niet aangenomen wordt.

In dit verband dient nog vermeld dat verzoeker op de vraag of het niet gevaarlijk was om een paspoort op zijn identiteit aan te vragen en ermee te reizen, antwoordde *“Ik had geen geld en kon niet betalen voor valse naam. Dat was niet mogelijk”* (zie het verhoorverslag, p. 4). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor dat hij niet wist of hij door de Kazakse autoriteiten gezocht wordt (zie het verhoorverslag, p. 15).

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

Ten slotte merkt de Raad nog tegenstrijdigheden en incoherenties op in de verklaringen van verzoeker en verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er op 9 april 2011 vervroegde presidentsverkiezingen plaatsvonden in Kazachstan (zie vragenlijst, p. 3), dat er op de dag van de verkiezingen een manifestatie plaatsvond waaraan hij deelnam en dat hij hierbij, na tussenkomst van OMON, zwaargewond werd, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de presidentsverkiezingen op 3 april 2011 hadden plaatsgevonden en dat de manifestatie, waarbij hij gewond werd, zes dagen later op 9 april 2011, plaatsvond (zie het verhoorverslag, p. 9, 11).

Verder maakte verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van de feiten van februari 2011, zijnde zijn deelname aan een betoging die het begin van zijn problemen betekende; hij liet zijn probleemrelaas integendeel aanvangen met de feiten van begin april 2011.

Tevens maakte verzoeker aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal geen enkele melding van dreig telefoons, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat hij na de gebeurtenissen van april 2011 en de nasleep ervan thuis dreig telefoons had gekregen (zie vragenlijst, p. 3).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat er buiten de incidenten tijdens de verschillende manifestaties, de ontvoering van zijn vrouw en de brandstichting in zijn huis, niets was gebeurd (zie het verhoorverslag, p. 11-12).

Toen verzoeker erop gewezen werd dat hij eerder ook melding had gemaakt van dreig telefoons, verklaarde hij plots dat hij dit vergeten was (zie het verhoorverslag, p. 13) en dat hij slechts drie keer werd opgebeld, in april 2011 (zie het verhoorverslag, p. 14).

In de vragenlijst op de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat hij en zijn vrouw tot hun vertrek, eind juni 2011, nog regelmatig dreig telefoons kregen (zie vragenlijst, p. 3).

De Raad stelt nog vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat er dreig telefoons én dreigbrieven waren gekomen (zie haar vragenlijst, p. 3), terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde dat ze enkel telefonisch werden bedreigd of (in verzoekers geval) tijdens de manifestaties.

De tegenstrijdigheden in hun verklaringen wijten verzoekers in hun verzoekschrift aan het feit dat ze bij hun verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken moe waren en *“nog niet geheel bekomen van hun vlucht”*; ze stellen dat ze zich niet hadden verwacht aan een dergelijk verhoor en dat het zeker geen vlot gesprek was.

Ze leggen uit *“dat er effectief aanvullingen zijn gebeurd tijdens de gehoren bij het Commissariaat-Generaal”* en dat de tegenstrijdigheden dan ook te wijten zijn aan voormelde omstandigheden *“dan wel aan vertaalfouten”*.

Betreffende de fouten van verzoekers aangaande de chronologie, benadrukken verzoekers dat de gebeurtenissen erg ingrijpend waren en elkaar opvolgden, waardoor het moeilijk is alles chronologisch weer te geven en data te preciseren. Ze wijzen erop dat verzoeker zich bij het maken van fouten wel heeft gecorrigeerd.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Van een asielzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad erkent dat elke asielzoeker bij zijn verhoor in zekere mate onder psychische druk staat, maar de aangehaalde gebeurtenissen zijn dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekers bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers in het Russisch werd voorgelezen en dat ze het verhoorblad vervolgens ondertekenden waardoor ze zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan. Na het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kregen verzoekers bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat ze niet deden.

Tevens wijst de Raad er op dat blijkt dat bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoekers uitdrukkelijk werd gevraagd of het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en of ze opmerkingen hadden, waarop verzoekers antwoordden dat er geen problemen waren geweest (zie zijn verhoorverslag, p. 2; zie haar verhoorverslag, p. 2).

De tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van verzoekers keren zich dan ook tegen de waarachtigheid van hun verklaringen.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift nog aan dat verzoekers lidmaatschap en functie bij de politieke partij "Alga" niet betwist worden. Ze citeren dienaangaande uit het krantenartikel "*Papa Nazarbayev*" van 4 april 2011, de parlementaire vraag in het Europees parlement "*Aanhoudende repressie van de politieke oppositie en media in Kazachstan*" van 22 februari 2012, het artikel "*Inval bij oppositie Kazachstan*" van 23 januari 2012 en "*Freedom in the World 2013, Democratic Breakthroughs in Balance*".

Volgens het verzoekschrift gaat de bestreden beslissing "*voorbij aan deze realiteit*" en dreigt "*verzoeker, die zich vanuit zijn politieke overtuigingen zijn wil tot verandering zijn oppositiepartijen opnieuw zal opnemen, zich bloot te stellen aan ernstige schade*".

De Raad wijst er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers er op dat ze "*vele documenten hebben voorgelegd*" en dat deze "*op een laconieke manier door het Commissariaat-Generaal aan de kant (worden) geschoven*". Ze zijn benadrukken dat ze originele documenten hebben neergelegd aangaande het lidmaatschap van verzoeker bij "Alga", alsook andere documenten "*die de verschillende elementen in hun asielrelaas staven*".

De Raad is van oordeel dat de originele paspoorten van verzoekers, gelet op de bovenstaande vaststellingen dienaangaande, juist de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vervolging door de autoriteiten neerhaalt.

Verzoekers identiteitskaart, verzoeksters identiteitskaart en de geboorteakte van hun zoon N. bevatten geen informatie over de problemen die ze in Kazachstan zouden hebben gekend.

Het Belgisch medisch attest en het verhoorblad van de politie van Assenede betreffen feiten die in België voorvielen en staan los van hun asielrelaas.

Wat betreft het attest van de partij "Alga", verzoekers badge van "Alga", de twee convocaties, de vier medische attesten en het attest van het ministerie over de woningbrand, dient ten slotte te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE